

Bil sem mlad in postaven

Zapis po pripovedovanju

Rodil sem se leta 1934 v Števerjanu. Oče je med vojno odšel v partizane. Več let nismo vedeli, kje je bil. Leta 1946 pa se je srečno vrnil iz Kočevja. Takrat se je rodil brat, pozneje še sestra. Števerjan je po vojni pripadel Italiji. Ker je oče dobil službo v železarni, smo se leta 1954 preselili na Jesenice. Stanovanje in delo je dobil na strelišču. Takrat sem imel sedemnajst let. Bil sem čeden fant, saj je mama veliko dala na to, da sem dobro izgledal. Delal sem v predelovalnih obratih v železarni. Med vikendom pa smo se zabavali. Najraje smo hodili v kino ali gledališče, ob sobotah pa na ples.

Filme smo hodili gledat v kino Radio. Takoj po vojni so bili še črno-beli filmi z vojno in domoljubno vsebino, kot so Na svoji zemlji, Dolina miru, Bitka na Neretvi, Sutjeska. Pozneje pa so začeli predvajati barvne filme. Posebej radi smo gledali kavbojke in druge zabavne, večinoma ameriške filme. Včasih smo šli tudi v gledališče in si ogledali kakšno igro. Najraje smo imeli operete. Spominjam se nekaterih: Pri belem konjičku, Cigan baron, Vesela vdova, Planinska roža ...

Na ples smo hodili k Jelenu, kjer so imeli plesnega učitelja. Ko smo se naučili osnovnih korakov, smo hodili tudi v Kazino, kjer so imeli živo muziko. Igral je ansambel s Francem Koširjem. Poleti je bil ples pod kostanji na dvorišču za Kazino. Ko se je ples bližal koncu, so za slovo vedno zaigrali eno in isto melodijo. Tako smo vedeli, da je čas za odhod. V hotelu Korotan so bili plesi bolj za elito, in tja nismo zahajali, prav tako ne v hotel Pošta.

Kot fant sem bil v prostem času aktiven v športnem strelskem društvu. Dobivali smo se na strelišču, kjer smo imeli spravljeno tudi orožje. Nekega večera smo se zadržali malo dlje kot po navadi, zato sem odnesel puško domov. Ker me je nekdo naznanil policiji, so takoj prišli za mano na dom. Mama se je zelo prestrašila. Sredi noči sem moral odnesti puško v hrambo na strelišče. Poleg streljanja smo na strelišču organizirali tudi veselice. Če je bilo lepo vreme, smo jih pripravili na prostem, v slabem vremenu pa v društvenih prostorih. V strelskem društvu sem bil aktiven do poroke, potem pa sem se posvetil družini.

Ker sem bil mlad in postaven, sem padel v oči dekletu, ki je bilo večkrat pri

*Strelski dom heroja
Tomaža v Podmežakli,
fototeka GMJ*

sosedovih. Navezala sva stik in povabil sem jo v kino. Za to priložnost se je lepo uredila. Dolgo sva čakala na vstopnice, ker je bila gneča. Kupil sem dražji vstopnici za balkon, kjer sva imela več zasebnosti. To je bilo okoli leta 1960, ko sva se poročila. Leto pozneje se nama je rodila hči, leta 1963 pa še sin. Žena je delala na zavarovalnici na Jesenicah. Otroka sva izmenično vozila v varstvo. Hčerko je varovala tašča, sina pa varuška. Če sva imela kaj prostega časa, sva šla v kino ali na ples v Kazino.

Ko so otroci odrasčali, smo hodili na morje v počitniški dom železarne v Crikvenici. Tudi tam so bili plesi. Žena je rada plesala, sam pa nisem bil dober plesalec in sem dogajanje raje opazoval. Ob takih priložnostih je v šali rada rekla: »Sem morala takega trajkelna dobiti, ki še plesati ne zna!«

S pojavom televizije pa je družabno življenje začelo usihati. Na začetku sem komaj čakal petek, ko smo popoldan še hodili gledat televizijo k Jelenu. Postopoma pa smo kupili vsak svojo televizijo in se umaknili v domove. Prej živahno družabno življenje je tako postopoma zamrlo.

V prostem času sem se najraje ukvarjal s kanarčki in papigami ter pozneje z ribami, ko sem si uredil akvarij. Dokler smo imeli ptiče, je žena večkrat rekla: »Daj že tole žival ven!«, ker ji je šlo na živce glasno čivkanje v stanovanju. Po pravici povem, da sem imel zelo rad živali, čeprav nisem bil doma s kmetije.

Žena mi je umrla mlada, stara komaj 48 let. Tako sem že sedemnajst let vdovec. Otroka sta se poročila in imata svoji družini. Dočakal sem vnuke, saj ima hči sina in hčer, sin pa tri fante, ter tudi že prvega pravnuka.